

samotce. Svědek sám popsal, že to bylo po „bitce“ mezi číňany a ukrajinci a dále uvedl, že když pobýval na samotce, že chodili na vycházky a pouštěli je na chodbu. Tento postup odpovídá vyjádření pracovníků, že museli od sebe oddělit číňany a ukrajince, neboť mezi nimi často dochází k národnostním konfliktům a proto to řešili tímto způsobem. Rovněž tak svědek nepotvrdil vyjádření obžalovaného ohledně jednání Aleny Mandysové, když svědek pouze uvedl, že s ní nenašel společnou řeč a když s ní mluvil, že mu buď neodpověděla, nebo mu řekla, že na to nemá právo, ale že ho nijak psychicky netrýznila. Z toho všeho je zřejmé, že ani svědek Sergej Bodrov, nyní Josef Kvasnička nepotvrzuje vyjádření obžalovaného, které popsal v podaném trestním oznámení. Samosoudkyně chápe obžalovaného v tom smyslu, že chce ochránit svého syna od všech negativních vlivů společnosti, ale nelze postupovat přitom tak, že sám bude svým jednáním porušovat zákon. O vině obžalovaného proto není žádných pochybností.

Samosoudkyně po právní stránce kvalifikovala jednání obžalovaného jednak jako trestný čin útoku na státní orgán podle 154 odst. 2 tr. zákona a jednak jako trestný čin křivého obvinění podle § 174 odst. 1 tr. zákona, neboť obžalovaný svým jednáním kdy jednak hrubě pomluvil státní orgán pro výkon jeho pravomoci a jednak lživě jiného obvinil z trestného činu v úmyslu přivodit jeho trestní stíhání, naplnil po všech stránkách skutkové podstaty těchto dvou trestných činů. Po subjektivní stránce se jedná o úmysl přímý ve smyslu § 4 písm. a) tr. zákona, když obžalovaný chtěl svým jednáním porušit zájem společnosti na řádném výkonu pravomoci státního orgánu a jednak zájem na ochraně občanů před lživými útoky na jejich práva, svobodu a čest a tyto zájmy také porušil.

Samosoudkyně zamítla návrhy obžalovaného na doplnění dokazování a to – výslechy svědků z Organizace pro pomoc uprchlíkům a dr. Zemkovou z Charity, neboť má za to, že tyto důkazy jsou nadbytečné, neboť ke skutečnostem, které by měly osvědčit, byly již provedeny důkazy.

Při úvaze o druhu a výši trestu za trestné činy, z jejichž spáchání byl obžalovaný uznán vinným, vycházela samosoudkyně z účelu trestu a při ukládání trestu přihlédla i ke stupni společenské nebezpečnosti jeho jednání. Samosoudkyně zjistila, že obžalovaný nebyl dosud soudně trestán, k jeho osobě nebyly zjištěny žádné negativní poznatky, což obžalovanému polehčovalo, když přitěžujících okolností shledáno nebylo. Stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného hodnotí samosoudkyně jako výraznější vzhledem na objekty chráněných zájmů, které byly porušeny.